

Nr 88

Av herr Berglund m. fl., om åtgärder mot rökning i arbetslokaler, m. m.

Den lungcancerforskning som under några år bedrivits — inte minst i USA — för att utröna huruvida tobaksrökning i väsentlig mån bidrager till den alltmer utbredda lungcancern har under senaste tiden kommit till resultat som skapat stor oro inom skilda läger. Dessa resultat har visat, att tobaksrökning framkallar cancer i lungorna. Det är i första hand cigarrett-rökningen som är farlig, men även pip- och cigarrökning bidrager härtill.

Om således rökning är skadlig för rökaren så har det även visat sig att inandning av tobaksröksluft av högre koncentration är näst intill direkt tobaksrökning skadlig därigenom att man på så sätt också i luftrören drar in tobaksvarornas förbränningsprodukter. Man kan gott påstå att denna inandning är som att inandas vilken förbränningsrök som helst.

I många sammanhang är det ju så, att även icke-rökare under ibland långa sammanträden eller eljest är nödsakade att inandas tobakens förbränningsprodukter, vilket man, ehuru med motvilja, måst acceptera. Rökaren själv kanske inte så mycket tänker på det obehag han förorsakar icke-rökare, då rökning under sammanträden, i arbetslokaler eller annorstädes är så vanlig och allmänt vedertagen, att icke-rökaren inte vill ge till känna sin aversion mot rökningen.

Man bör också understryka att hos många existerar överkänslighet och allergi mot tobaksrök. Kommer därtill att det inte blott är obehagligt för icke-rökaren utan även kan ha svåra skadliga följder med sig, vilka är helt oförvållade från icke-rökarens sida, blir ju problemet med rökning i ovan berörda sammanhang något som måste på ett eller annat sätt lösas. Reaktionen mot rökning måste bli större efter de alarmerande resultat forskningen kommit till.

Någon gång måste vi komma till den ordningen att det normala är att icke röka och att icke-rökare är att anse som ordinära människor. Tyvärr är det nu så att motsatsen råder.

Det bör ytterligare betonas att tobaksrök på en icke-rökare vanligen inverkar så, att han har svårt att vidmakthålla en intellektuell och i övrigt psykisk effektivitet under t. ex. ett sammanträde med tobaksmättad atmosfär, särskilt om inte möjligheter föreligger till effektiv vädring med korta mellanrum. I arbetslokaler, däri inbegripet kontorslokaler, sammanträdeslokaler och därmed jämställda, där rökare och icke rökare vistas tillsam-

mans, bör tobaksrökning enligt vår mening inte få ske, och om det sker bör alla parter först vara överens härom.

Då vi emellertid har svårt att se att en sådan överenskommelse i flertalet fall kan komma till stånd anser vi det lämpligast att rökning i åsyftade lokaler inte längre tillåtes och att rökarna hänvisas till rökpauser i särskilda utrymmen i anslutning till ovannämnda lokaler.

Med anledning av vad vi här ovan anfört får vi föreslå,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller om utredning snarast angående samhällliga åtgärder ägnade att hindra tobaksrökning i arbetslokaler, kontorslokaler och sammanträdesrum, i första hand statliga och kommunala sådana lokaler, samt att därvid behovet av särskilda rökrum även undersökes.

Stockholm den 21 januari 1964

M. Berglund

Daniel Wiklund

Anders Jonsson

Arvid Nilsson

Thorvald Källstad

O. Malmborg